

Sygn. akt VI GC 550/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

W. R.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda W. R. kwotę 1 918,80 zł (jeden tysiąc dziewięćset osiemnaście złotych osiemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 10 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 079,86 zł (jeden tysiąc siedemdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 550/17/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 lutego 2016 roku (data stempla pocztowego) powód W. R. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 1 918,80 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 10 lutego 2016 r. oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzi pozwem odszkodowania z OC sprawcy kolizji drogowej ubezpieczonego w pozwanym zakładzie ubezpieczeniowym. Powód wskazał, że skutek zdarzenia z dnia 6 grudnia 2016 r., uległ uszkodzeniu samochód marki O. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanej A. W.. W związku koniecznością holowania uszkodzonego pojazdu, poszkodowana zleciła powodowi wykonanie usługi holowania. Poszkodowana zawarła z powodem również umowę najmu pojazdu zastępczego. Okres najmu pojazdu zastępczego trwał od dnia 6 grudnia 2015 r. do dnia 15 stycznia 2016 tj. 40 dni, a po jego zakończeniu została wystawiona faktura nr (...) z dnia 26 stycznia 2016 r. na łączną kwotę 5 191,40 zł brutto, obejmującą należność z tytułu wynajmu samochodu zastępczego w wysokości 4 428 zł brutto, należność za holowanie uszkodzonego pojazdu w kwocie 173 zł brutto i przechowanie uszkodzonego pojazdu w wysokość 590,40 zł brutto. W odpowiedzi na zgłoszone roszczenie pozwana

wypłaciła kwotę 173 zł brutto za holowanie uszkodzonego pojazdu, kwotę 2 656,80 zł z tytułu najmu samochodu zastępczego w związku z weryfikacją okresu najmu do 24 dni oraz kwotę 442,80 zł w związku z weryfikacją okresu parkowania do 24 dni.

W dniu 22 lutego 2017 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Tychach Wydziale VI Gospodarczy w sprawie o sygn. akt VI GNc 41/17 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że wypłaciła na rzecz poszkodowanej z tytułu szkody całkowitej w pojeździe kwotę 13 900 zł oraz powodowi kwotę 3 272,60 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego, kosztów parkingu oraz holowania uszkodzonego pojazdu. Pozwana wskazała, że pomiędzy stronami spornym jest okres najmu pojazdu zastępczego oraz czas pozostawiania uszkodzonego pojazdu na parkingu. Pozwana wskazała, że poinformowała poszkodowaną w piśmie z dnia 16 grudnia 2015 r. o kwalifikacji szkody jako całkowitej oraz wysokość przyznanego odszkodowania. Pozwany uznał zatem jako uzasadniony najem pojazdu zastępczego oraz czas pozostawiania uszkodzonego na parkingu w ilości 24 dni, uwzględniając okres od dnia 16 grudnia 2015 r. tj. kiedy wysłano pismo informujące o przyznaniu odszkodowania plus dodatkowo 7 dni roboczych na zagospodarowanie.

Sąd ustalił co następuje:

W wyniku zdarzenia dnia 6 grudnia 2016 r., uległ uszkodzeniu samochód marki O. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanej A. W.. Ubezpieczycielem OC sprawcy w/w szkody była pozwana. Samochód zastępczy był niezbędny poszkodowanej do dojazdów do pracy, do lekarza oraz na zakupy. Poszkodowana nie miała możliwości odliczenia podatku VAT.

Dowód: oświadczenia (k. 23, 24), zeznania świadka A. U. (k. 50).

Powód zawarł z poszkodowaną dnia 6 grudnia 2015 r. umowę najmu pojazdu zastępczego marki F. (...) na okres likwidacji szkody przy stawce dobowej najmu wynoszącej 110,70 zł.

Dowód: umowy najmu (k. 19-20), protokół przyjęcia/przekazania samochodu zastępczego (k. 21), zeznania świadka A. U. (k. 50).

Na podstawie umowy cesji z dnia 6 grudnia 2015 r. powód nabył od poszkodowanego wierzytelność w stosunku do pozwanej.

Dowód: umowy cesji wierzytelności (k. 11-12).

Pozwana pismem z dnia 16 grudnia 2015 r. poinformowała poszkodowaną o kwalifikacji szkody jako całkowitej oraz o przyznaniu odszkodowania z tytułu szkody całkowitej w pojeździe w wysokości 12 300 zł. Dnia 5 stycznia 2016 r. pozwana wypłaciła na rzecz pozwanej kwotę 12 300 zł tytułem szkody całkowitej w pojeździe.

Dowód: pismo z 16 grudnia 2015 r. (k. 39), wydruk z systemu informatycznego pozwanej (k. 47).

Poszkodowana nie dysponowała własnymi środkami umożliwiającymi zakup nowego pojazdu w związku z czym oczekiwała z podjęciem decyzji o zakupie nowego pojazdu do momentu wypłaty odszkodowania. Poszkodowana zakupiła nowy pojazd dnia 15 stycznia 2016 r.

Dowód: zeznania świadka A. U. (k. 50), faktura VAT (k. 22).

W piśmie z dnia 21 kwietnia 2016 r. pozwana wskazała, że po weryfikacji przedłożonej faktury VAT nr (...) przyznano odszkodowanie w wysokości 3 272,60 zł.

Dowód: pismo z dnia 21 kwietnia 2016 r. (k. 17), potwierdzenie przelewu (k. 18).

W dniu 26 stycznia 2016 r. powód wystawiła na rzecz A. W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 5 191,40 zł brutto z tytułu holowania, wynajmu samochodu zastępczego w okresie od 6 grudnia 2015 do 15 stycznia 2016 r. oraz przechowywania uszkodzonego pojazdu.

Dowód: faktura VAT (k. 16).

Oceniając materiał dowody podkreślić należy wagę dowodów z dokumentów, którym Sąd dał wiarę w całości, gdyż nie zostały zakwestionowane przez strony postępowania.

Sąd przyznał atrybut wiarygodności zeznaniom świadka A. U. bowiem są one rzeczowe, logiczne i korespondujące z zebraną w sprawie dokumentacją.

Sąd ustalił co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez W. R. przeciwko pozwanej (...) S.A. w W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłankę należą zdarzenia, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem, a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednocześnie zgodnie z § 2 w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeszności. Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanej.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową

ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz, że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Natomiast spornym pomiędzy stronami okazał się okres najmu pojazdu zastępczego oraz czas pozostawiania uszkodzonego na parkingu.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

W zakresie długości uzasadnionego okresu wynajmu pojazdu zastępczego pozwana w treści sprzeciwu wskazała, że zweryfikowała wystawioną przez powoda fakturę w zakresie okresu najmu pojazdu zastępczego do 24 dni tj. od wynajęcia pojazdu zastępczego do dnia wysłania informacji o szkodzie całkowitej, doliczając dodatkowo 7 dni na zagospodarowanie wraku pojazdu.

W zakresie okresu wynajmu samochodu warto nadmienić, iż w przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11). W sytuacji nastąpienia szkody całkowitej, czas koniecznego najmu obejmuje – co do zasady – okres od dnia zniszczenia pojazdu do dnia, w którym poszkodowany może nabyć podobny pojazd, nie dłuższy niż do dnia zapłaty odszkodowania (wyrok SN z dnia 8.09.2004 r., IV CK 672/03, Lex nr 146324). Co jednak istotne, dopuszcza się również wyjątek od tej zasady, iż w sytuacji gdy stwierdzono szkodę całkowitą, odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje również celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego także w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego (wyrok SN z 22.11.2013 r., III CZP 76/13).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał, że poszkodowana nie posiadała własnych środków na zakup nowego pojazdu w związku z czym z podjęciem decyzji o zakupie nowego pojazdu musiał się wstrzymać do momentu wypłaty odszkodowania. Zaznaczyć trzeba, że poszkodowany w przypadku szkody całkowitej, nie ma obowiązku angażowania prywatnych środków finansowych na zakup nowego auta. Jest absolutnie uprawnione oczekiwanie poszkodowanego na wypłatę odszkodowania przez ubezpieczyciela. Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego przy szkodzie całkowitej datą naprawienia szkody jest nie sama wypłata odszkodowania, ale dodatkowo czas niezbędny na zakup nowego samochodu lub na zagospodarowanie wypłaconego odszkodowania. Wypłata odszkodowania nastąpiła dnia 5 stycznia 2016 r. Dnia 15 stycznia 2015 r. poszkodowana zakupiła inny pojazd, po sprowadzeniu go z zagranicy, ponownie uzyskując możliwość korzystania z pojazdu. Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu okres najmu samochodu zastępczego przypadający na okres od 6 grudnia 2015 do 15 stycznia 2016 r. był okresem uzasadnionym.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 918,80 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 10 lutego 2016 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 96 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 66,86 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu pełnomocnika powoda na rozprawę oraz 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 z zm.) co daje łącznie kwotę 1 079,86 zł.

SSR Jolanta Brzęk